

Chim mía Lê Đình Bích

Con ơi, Hai ngày nay con bị giam cầm trong đôi tay âu yếm của ta, tuy được ta nâng niu nhưng làm sao tránh được cái thú nước mây ở ngoài cao rộng. Hôm nay cánh con đã lành mạnh và dưới bầu trời quang tạnh gió lại thuận thổi về hướng Bắc, ta thả con ra để con bay về dãy Hy Mã cùng đoàn con sum họp. Ta gửi theo con đây một tấm lòng thương mến và con hãy về mách lại với đoàn con rằng, ở đây, có một người nguyện sẽ đem cả đời sống ra bệnh vực, cứu giúp những kẻ yếu hèn! Ôi! Con hãy tung cánh lên đi!

Hơn một nửa thế kỷ trôi qua, tác phẩm Ánh Đạo Vàng của nhà văn Võ Đình Cường đã lay động biết bao tâm hồn của bao thế hệ! Không biết bao nhiêu lần tôi đã chảy nước mắt khi đọc những dòng chữ hùng vĩ, diễm lệ và thiết tha này: Ta gửi theo con đây một tấm lòng thương mến và con hãy về mách lại với đoàn con rằng, ở đây có một người nguyện sẽ đem cả đời sống ra bệnh vực, cứu giúp những kẻ yếu hèn.

Sáng nay hai anh em chúng tôi băng qua con đường mòn trên núi đi về phía biển Xuân Thiều và dừng lại giữa đám ruộng vừa mới cắt. Chúng tôi ngồi xuống trò chuyện với bầy chim mía mà hôm qua người em tôi đã mua lại từ hai cha con người đánh chim và thả chúng về đồng lúa.

Con đường đi làm dài hơn bảy cây số ngày ngày chúng tôi bước những bước chân lặng lẽ: Phép lạ là bước đi trên mặt đất này! Tuổi thơ chập chững những bước đầu tiên theo tiếng vỗ tay của mẹ, rồi quên đi, hôm nay lại tập bước những bước ban đầu ấy!

Chúng tôi đi về phía biển, một cây cổ thụ đứng trơ trọi trên vách đá làm tôi chợt nhớ đến Nguyễn Công Trứ với nỗi buồn đơn độc của một nhà nho không tìm ra lối thoát cho cuộc đời:

Kiếp sau xin chớ làm người

Làm cây thông đứng giữa trời

mà reo!

Cha tôi là một nhà nho, chúng tôi cũng đã đi theo con đường của người trọn 40 năm, sống hòa với tự nhiên, nhưng trước mặt vẫn là con đường của hoài niệm. Dường như thi sĩ Tân Đà, thi sĩ Bùi Giáng đã linh cảm điều ấy, mở lối cho nhà nho đi xa hơn về phía Lão Trang:

Kiếp sau xin chớ làm người

Làm đôi chim nhận tung trời

mà bay.

Ngôi trường tiểu học ở kế bên chùa, tuổi thơ ngày nào đi học về cũng ghé qua chùa học vài chữ Nho với vị sư già nhân hậu.

Hôm nay tình cờ nghe được cuộn băng Ánh Đạo Vàng do chính nhà văn Võ Đình



Cường đọc, một niềm vui tràn cả tâm hồn - ngôi chùa thuở nhỏ bên dòng sông Thu
Bồn bỗng dời vào bên dòng sông Hậu:

Về thôi, em nhé về thôi

Trăng! Đêm cổ tự em ngồi với ta

Sông quê chảy trước hiên nhà

Cầu tre ta dắt em qua đoạn trường

Mỗi ngày đến lớp, trò chuyện với sinh viên của Đại học Cần Thơ về ước mơ và
nguyện lực thành lập một học viện Phật giáo Việt Nam tại vùng châu thổ. Chao ôi!
Đẹp làm sao ánh mắt của những người công dân trung thực: Các em ơi! Phải học,
phải có trí tuệ, phải xả bỏ danh lợi và dũng mãnh nói với nhân loại, chim muông,
cỏ cây, đất đá rằng: Ở đây có một người nguyện sẽ đem cả đời sống ra bệnh vực,
cứu giúp những kẻ yếu hèn.

Tất cả mọi dòng sông sẽ chảy về biển. Có dòng thác cuốn phăng phăng, nhưng
cũng có những dòng suối ngầy thơ rả rích.

Tất cả rồi sẽ thấm nhuần vị mặn.

Hòa thượng Tuyên Hóa nói: Phàm các đệ tử đã quy y với tôi, nhất định sẽ thành
Phật. Nếu không thành Phật, ắt là tôi sẽ chờ họ tới lúc họ thành Phật.

Mùa Phật Đản PL 2546 lại về. Xin nguyện làm một bông hoa nhỏ bé trong vườn
hoa của Vạn Phật Thánh Thành:

Kiếp sau nếu được thân người

Quyết tu thành Phật cứu đời làm than.

Tuần báo Giác Ngộ, số Phật đản PL. 2546